

den anden Landsdeel begaaede Forbrydelser ansættes strengere end den Straf, Forbryderen vilde ifalde for samtlige de af ham begaaede Forbrydelser, naar disse under Eet bedømtes efter Kongerigets Straffelov.

For at fjerne den nævnte Mangel ved den nu stedsfindende Ordning har det været bragt under Overveielse i Kommissionen, om det ikke vilde være rigtigst at bestemme, at hvor den Paagjældende har forbrudt sig baade i Kongeriget og i Hertugdømmerne, og Sag først er anlagt her i Landet, skulde Cumulationen opgives og den kongerigste Domstol alene idømme Straf for de her begaaede Forbrydelser, idet han derefter — efter udstaaet Straf her — skulde oversendes til Hertugdømmet for der at dømmes for de af ham sammesteds begaaede Forbrydelser, medmindre det af vedkommende Autoritet i Hertugdømmet begjærtes, at den kongerigste Domstol tillige skulde dømme den Paagjældende — og i saa Fald efter kongerigst Ret — for de der begaaede Forbrydelser. Paa denne Maade vilde det paa den ene Side undgaaes at ignorere Hertugdømmernes Strafferet og paa den anden Side at lade en kongerigst Domstol dømme efter indhentede Responsa. De i Kommissionen stedsfundne Forhandlinger have imidlertid ført til at man har meent ikke at kunne tilraade en saadan Ordning. Det maa i denne Henseende bemærkes, at den Fremgangsmaade efter her ubstaaende Straf at oversende Forbryderen til den Jurisdiction i et af Hertugdømmerne, hvor han tillige har forbrudt sig, for der paant at dømmes, formeentlig vilde være haard og ubillig imod den Paagjældende af en dobbelt Grund, først fordi Undersøgelsen med Varetægtsfængsling derved uundgaelig vilde forlænges og Omkostningerne forøges, og dernæst fordi Resultatet af, at den Paagjældende dømtes under 2 Sager istedetfor under een, som oftest vilde blive en større Straf, idet det t. Ex. tør anses for afgjort, at naar af 4 begaaede Thyerier eet skulde paadømmes i Slesvig og de 3 her i Landet, vilde Straffen for det ene + Straffen for de 3 saagodt som altid blive langt haardere end naar alle 4 Thyerier bleve paadømte her under Eet. Men til at udelukke Forbryderen fra at slippe med det mindre Straffende efter den sidste Fremgangsmaade

er der formeentlig saameget mindre Grund, som denne Fremgangsmaade deels allerede er hævdet ved en i lang Tid fulgt Praxis, der maa anses at have Hjemmel i en rigtig Fortolkning af Frd. 3 Juni og 20 Mai 1746, deels synes at stemme bedst med det naturlige indbyrdes Forhold imellem Dele af den samme Stat, idet det i og for sig vilde fremtræde som noget Synderligt, om en dansk Underfaat i videre Forstand efter at være dømt ved en af Statens Domstole og derefter at have udstaaet sin Straf derpaa skulde oversendes til en anden af Statens Domstole for hyderligere at dømmes for Forbrydelser, som allerede forelaae under den tidligere Sag. Forsaavidt derhos Paadømmelse ved den kongerigste Domstol af de i en anden Landsdeel begaaede Forbrydelser skulde tilstedes, naar Begjæring derom stilledes af vedkommende Autoritet i Hertugdømmet, synes det ikke at kunne mislignes; at det har store Betænkneligheder saaledes at lade en tilfældig Requisition fra en Autoritet i Hertugdømmerne faae afgjørende Indflydelse paa Spørgsmaalet, om en Forbryder skal dømmes her og efter kongerigst Lov eller ikke, idet dette, som ovenfor anført, som oftest vilde være eensbetydende med, om Forbryderen skulde idømmes en mindre eller en strengere Straf. Om Overgreb fra Kongerigets Side ligeoverfor Hertugdømmerne ved at bestemme, at de af den Paagjældende i Hertugdømmerne begaaede Forbrydelser skulde paakjendes under Eet med de her begaaede under den imod ham her reiste Sag, kan der formeentlig ikke være Tale, da det er en Forudsætning for Udkastets Forslag i den Henseende i § 7, at den samme Regel, som her etableres, under lige Forhold skulde komme til Anvendelse i Hertugdømmerne, og Reglen saaledes er betinget af en fuldstændig Reciprocitet for hine Landsdeles Vedkommende, hvortil det formeentlig maa være Regjeringens Sag at virke hen. Og hvad endelig angaaer Ulemperne ved, at en kongerigst Domstol i sin Dom bindes ved Responsa fra en anden Landsdeels Overdomstole, da har man vel meent, at Retfærdighed kræver, at naar den Straffelov, indenfor hvis territoriale Omraade den Paagjældende har forbrudt sig, er mildere end den, der gjælder, hvor Dommen sælbes,